

Od komunističke ćelije “Ho Chi Min” do đakonata

Fabio Quartulli jedan je od trideset i osam vjernika Opusa Dei koji će idućeg dvadeset i petog studenog primiti đakonat u Rimu. Za šest mjeseci bit će zaređeni svećenik. Rođen je u Francuskoj prije trideset i sedam godina kao sin talijanskog zidara, koji je u potrazi za poslom emigrirao u Pariz. U mladosti je bio član jedne komunističke grupe, bez da je znao što ga čeka u budućnosti ...

27.11.2006.

Sve je započelo kada su ti roditelji emigrirali u Francusku ...

Nakon što se borio u Drugom svjetskom ratu u Albaniji i Rusiji, moj se otac vratio u Italiju. Živio je u Squinzanu, jednom malom mjestu na jugu Italije, u pokrajini Lecce. Bile su to godine velikih socijalnih promjena, a on je bio prilično uvjeren da će komunizam eliminirati poslijeratno siromaštvo. Dakle bio je – i još je uvijek – uvjereni komunist. U potrazi za propagandnim materijalom (brošurama i letcima) policija je često vršila pretrase u njegovoj kući.

Ne mogavši pronaći posao, moj je otac emigrirao u Francusku i tamo počeo raditi kao zidar u Argenteuilu, blizu Pariza. Nedugo zatim

pridružila mu se i moja majka, koja je bila katolički odgojena ali nije prakticirala vjerski život. Tako da su ideje koje smo moja braća i ja mogli naučiti kao mladi, bile one koje su neprekidno izlazile iz očevih usta: socijalna pravda, klasna borba...

I komunizam Vas je privukao ...

Da. Sa petnaest godina ja sam, na primjer, pročitao Prokaz Komunističke Partije i veliki dio Marksovog “Kapitala”. S toliko sam se godina, zajedno sa najstarijom od mojih sestri, upisao u Mlade komuniste. Bio sam dio grupe u mom gradu, pripadao sam ćeliji “Ho Chi Min”. Sve do studija bio sam vrlo aktivan član, prodavao sam novinu “L’Humanite”, dijelio sam propagandne letke, sakupljao sam potpise potpore partiji i za druge slučajeve, kao, na primjer, za oslobođanje Mandele. Sjećam se kako je zbog pobjede socijalista na

izborima 1981. godine u Francuskoj u mojoj kući bila organizirana velika zabava.

Zbog čega vas je ova ideologija privlačila?

Oduvijek sam se zanimao za socijalne probleme vezane za siromaštvo. Privlačila me je klasna borba i razdjela dobara. Ali u jednu stvar nisam bio sasvim uvjeren: ideja da revolucija opravdava nasilje. Stizale su nam informacije i o “gulagu” a to mi se nije sviđalo.

Kakvo ste mišljenje imali o Crkvi?

Činilo mi se da ima pozitivnu poruku, koju ne uspijeva realizirati. Nisam imao povjerenja u Crkvu kao instituciju. Iako sam, na svoj način, vjerovao u Boga. Kada je moja majka umrla od raka, na primjer, moja je sestra izjavila da nikada ne bi mogla vjerovati u takvoga Boga koji je uzimao osobe na takav način. Ja sam

joj, usprkos svemu, odgovorio da bih vjerovao dalje. Mislim da ju je to iznenadilo.

Kada ste počeli prakticirati vjeru?

Sa devetnaest sam godina otišao u Pariz, na studij biologije. U mojem društvu nalazio se jedan aktivan vjernik: Christophe Borel.

Razgovarali smo o svemu, pa i o katoličkoj vjeri. Prema meni nije bio previše uporan, jer je poznavao moje ideje. Ali je ohrabrivao druge koji su se izjašnjavali kao kršćani, da bolje žive svoju vjeru. Christophe je bio supernumerarij Opusa Dei.

Neke subote, nakon zabave u kući jednog prijatelja, propustio sam posljednji vlak prema svojoj kući. Christophe me je pozvao da provedem noć u njegovu apartmanu. Upozorio me je da će idući dan rano ujutro ustati jer planira otići na misu u crkvu "Madeleine".

“Volio bih otići sa tobom” – izjavio sam – “Molim te probudi i mene”. To sam učinio samo zbog znatiželje i edukacije.

Te sam večeri primjetio da Christophe u kući ima knjižicu sljedećeg naslova: “Kako i zašto se ispovijediti?” autora svećenika: velečasnog don Romera. Ubrzo nakon što sam ju počeo čitati donio sam odluku. Idućeg jutra izjavio sam kako bih se volio ispovjediti. Nakon nekoliko dana – jednog četvrtka, dobro se sjećam – Cristophe me je upoznao s jednim svećenikom iz Opusa Dei. Od tog dana odlazio sam na ispovijed svaka dva tjedna.

A zatim?

Počeo sam odlaziti na kulturne i duhovne aktivnosti za studente u tom Centru Opusa Dei. Christophe mi je pravio društvo, te mi je otkrio jedan novi, dotad nepoznati svijet.

Sada se prisjećam, na primjer, kako me je naučio moliti krunicu dok smo šetali obalom rijeke Senne.

Nakon nekog vremena predložio mi je da počnem prakticirati duhovni plan koji slijede osobe iz Opusa Dei. U to vrijeme imao sam zaručnicu, tako da sam imao namjeru zatražiti učlanjenje kao supernumerarij. Kasnije sam osjetio kako me Gospodin poziva na celibat, i tako sam 1992. godine postao numerarij.

Što ste to spoznali da ste se odlučili promijeniti?

Spoznao sam da u kršćanstvu valja pomoći svakoj osobi pojedinačno. Komunizam žrtvuje individualnost za korist kolektiva. Svatko od nas je sin Božji i svijet će se

promijeniti ako si pomažemo pojedinačno, s ljubavlju. Kao što vidiš nisam izgubio interes za

socijalnu pravdu i suzbijanje siromaštva.

Što ste naučili u Opusu Dei?

Naučili su me molitvi, kako imati osoban odnos s Bogom i kako činiti apostolat. Kada sam pripadao ćeliji “Ho Chi Min”, zaista smo se trudili na širenju komunizma, ali to je bilo potpuno drugačije. Htjeli smo da narod jedinstveno podrži partiju, životi onih koji bi nam potpisali peticiju nisu nas zanimali. Kršćanski apostolat je drugačiji: Bog te potiče da se zanimaš za druge, za njihovu situaciju i za njihove probleme.

Kakva je bila reakcija obitelji zbog vašeg obraćenja?

Normalno, oduvijek smo uživali veliku slobodu. Moja najstarija sestra, ista ona sa kojom sam se učlanio u Mlade komuniste i koja je kasnije odlučila da neće vjerovati u Boga, isprva nije uspjela shvatiti

moju odluku. “Nećeš se oženiti!” – izjavila mi je uplašeno.

I kako je poziv blago koje netko otkrije, te osjeti potrebu da to podijeli sa drugima, ja sam započeo sa njom. Imajući mnogo povjerenja u nju, pomalo sam joj ispričao sve. Danas je i ona numerarij.

“Bog koji me je vodio kroz život po svojoj volji, sada me poziva da služim Crkvi.”

Za nekoliko dana zaredit ćete se za đakona. Što osjećate?

To je prvi korak prema svećeništvu. Bog koji me je vodio kroz život po svojoj volji sada me poziva da služim Crkvi kao đakon. Osjećam u sebi veliki entuzijazam... i veliku odgovornost.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/od-komunisticke-celije-ho-
chi-min-do-akonata/](https://opusdei.org/hr-hr/article/od-komunisticke-celije-ho-chi-min-do-akonata/) (22.02.2026.)